

Caij Cnsp Salustij Liber Ju
 uvan Jacque.
Alfo queritur de
 natura sua genus
 humanum. q̄ ibe
 cilla etas atq̄ bre
 uis cui potius forte q̄ uirtute
 regatur. Nam contra reputando.
 neq̄ maius aliud neq̄ p̄stabil'
 tuantes uirtute. magisq̄ nature
 industriam hoīuz q̄ uim aut
 tempus deesse. Sed dux atq̄ i
 uenator uite mortalium aiū ē.
 qui ubi ad gloriā uirtutis uia
 anstaur. abunde pollens potēs
 q̄ et clatus est. neq̄ fortuna s
 eget. Quippe que probitate. i du
 stram. aliasq̄ bonas artes neq̄
 dant. neq̄ exiret cuiquā potest.
Oin capnis p̄uicis cupidibus ad
 certiam et uoluptates corpōis
 p̄stundatis est. p̄uicosa libidi
 ne paulisp̄ usus. ubi p̄ sordidiaz
 uires tēpus etas i genium de
 flueret. nature i firmius acusa
 tur. Sua quiq̄ culpam auctores
 ad negocia trāfferūt. Et si hoīb̄
 bonaz rerū tanta cura cēt. quā
 to studio aliena ac nichil p̄futura
 multoq̄ etiā p̄uicosa p̄nit. neq̄
 reuerentē a casibus magis q̄ rege

rent casus. et eo magnitudis p̄ce
 deēt ut p̄ mortalib̄ gloria eter
 ni fieret. Nam uti genus hoīum
 cōpositum ex corpore et aīa est.
 ita res cūctē studiaz oīa nīū cor
 pore alia. alia animi naturam
 sequūtur. Igitur solata facies. ma
 gne diuicie. ad hoc uis corpōis. et
 alia oīa huicemōi breui dilabunt.
 At i genij egregia facinora sciat
 aīa imortalia sūt. postremo cor
 pore et fortūe bonoz ut inuicū
 sic finis est. Oīiaq̄ exita occidūt
 et aucta senescūt. Nūis i corrupte
 eternus. rectore hūani gnis agit.
 atq̄ habet cūcta. neq̄ ip̄e habetur.
 Quo magis p̄uicitas eoz admittā
 da est. qui dedit corpōis gaudij
 p̄ luxum et ignauiam etate agit.
 Cetera i genium que neq̄ melius
 neq̄ amplius aliud i natā mōta
 lium est. inuicū atq̄ sordida cō
 p̄sere illi sinūt. cū p̄stima et
 multe uarieq̄ sint ai artes. q̄bz
 sūma claritudo paratur. Deu ex
 his magratū et impia. postremo
 oīs cura reza publica i nīme m
 hac tēp̄tate cupienda uidentur.
 qm̄ neq̄ uīna honos datur. neq̄
 illi q̄bus p̄ fraudem uis fuit uiaq̄

Talut. us. u.

hoc dicit p̄ quōsdā
 q̄ arguunt eū q̄
 recesserit a re p̄
 z rediāt aq̄ studiū

A. D. 1380. — Sallust, Bellum Iugurthinum.
Mailand, Biblioteca Ambrosiana, L. 68, parte superiore.

Quanti michi sperno et memora ueteri reprobam peccati hulle q̄ hater
 illi iures seletur qui in optima re pa. cum et lenebus et uerum celtum ab
 tra florent. cum uite cultum tenere potantur ut ad m̄ magos sine p̄uicā
 uel in eoz cum dignitate esse possent. Ac hoc tempus illis cum michi. quā
 minum requiescendi atq̄ animi ad uerū nōb̄i p̄uicā studij referendi. fore uisum et
 p̄p̄e ab omnibus concessum esse arbitror. si uisum foret uerū Libet. et ambonibus
 occupato decuti honesti etiam etas hēu conseruēt. Quam spem cogitationi et consi
 lioz motū cum quibus omnium tempozū tum uarij nobis casus sefellere. Nam
 qui locus quietis et tranquillitatis plenissimus fore uidebit. in eo maxime molles mole
 stiam et turbulentiā tempelates exterrēt. Neq̄ uero nobis cupientibus. atq̄ op
 tantibus fructus oq̄ datus est. ad eis artes quibus a p̄uicis dediti sumus celebranda
 inter nos q̄ reuolenda. et etate inuicū in sp̄m perturbationem discipline ueteris
 et consulari uenerimus in mediū rerū omni certamen atq̄ discrimen. et hoc tempus
 omne post consulari obicimus his fluctibus qui per nos a cōmuni p̄te repulsi in nos
 metip̄os redundarent. Sed tamen in his nel asperitatibus rerū nel angustis tēp̄s
 obloquit studij nobis. et quanti michi uel fratris immozoz uel eule amozoz uel res
 pu. induet oīs ad scribendū possimū conferam. Tibi uō hater neq̄ hōtant deo
 neq̄ roganti. nam neq̄ auctoritate quāquā apud me plus te ualere potest. neq̄ uolūate.

A. D. 1422. — Cicero, De oratore.
Rom, Biblioteca Vaticana, Ottoboniana lat. 2057, fol. 1.